

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **P. K.**, bytem O. B. 223, O. B., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, ze dne 12.8.2015, č.j. JMK 105367/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravní správy, ze dne 12.8.2015, č.j. JMK 105367/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, ze dne 18.2.2015, č.j. OD/69062/2014-5. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Městský úřad Židlochovice, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), vydal dne 18.2.2015 rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla RZ „X“ v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo totiž zjištěno, že dne 14.8.2014 v 12:52 hod. v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží, blíže neustanovený řidič předmětného vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, neboť v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 62 km/h, resp. 59 km/h (dle toleranční odchylky). Uvedeným jednáním došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500 Kč, spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 12.8.2015, č.j. JMK 105367/2015, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť shledal, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu. Namítá, že prvostupňový orgán zahájil řízení se žalobcem coby provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Prvostupňový orgán nepřihlédl k žalobcovu sdělení totožnosti řidiče pro jeho opožděnost. Žalobce má však za to, že povinností správního orgánu je učinit všechny kroky nezbytné ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce proto namítá, že prvostupňový orgán neurčil žalobci

lhůtu ke sdělení řidiče, přičemž 15 denní lhůta, na kterou prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí odkazuje, slouží pouze k úhradě určené částky a šetření o identitě řidiče probíhá teprve následně. Na věci nemůže dle žalobce nic změnit ani skutečnost, že pachatel přestupku v mezidobí zemřel. I v takovém případě měl prvostupňový orgán povinnost totožnost pachatele prověřit.

Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí je nezákonné, neboť žalobce není za porušení povinností řidiče dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovědný. Udává, že v posuzované věci bylo měřeno přístrojem, který nesplňuje definici automatizovaného technického prostředku podle dotčeného ustanovení. Na podporu svého tvrzení odkazuje na ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku, fotografie, které jsou součástí záznamu o přestupku, a návod k obsluze rychloměru Ramer AD9T.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti jeho výroku, neboť v něm absentuje dostatečná specifikace místa spáchání přestupku. V rozhodnutí je toliko uvedeno, že k přestupku došlo „v Židlochovicích na ul. Žerotínovo nábřeží“, avšak bez určení směru jízdy. Žalobce dovozuje, že není přezkoumatelné, jaké je v dotčeném úseku komunikace dopravní značení, přičemž z přiložené mapy je zřejmé, že ulice Žerotínovo náměstí zasahuje též mimo území obce. Výrok rozhodnutí tak dle žalobce nevyklučuje situaci, že bylo měřeno za značkou označující konec obce. Žalobce je tak toho názoru, že místo protiprávního jednání nebylo jednoznačně určeno a nelze tak přezkoumat, zda jednání řidiče bylo skutečně v rozporu s právními předpisy. Na podporu svých tvrzení odkazuje žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Závěrem žalobce rozporuje závaznost výzvy k doplnění odvolání ze dne 25.2.2015, v níž prvostupňový orgán neupozornil žalobce na následky zmeškání této lhůty. Pro oporu svého názoru odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, č.j. 2 As 99/2010-67. Žalobce uvádí, že předpokládal, že v případě neodstranění vady podaného odvolání bude dalším krokem správního orgánu vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, vypořádává se se všemi žalobními námitkami a v podrobnostech odkazuje především na argumenty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. byl rozsah přezkumu soudu ve vztahu k napadenému rozhodnutí zásadně vymezen uplatněnými žalobními body.

Těžiště žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že nebyl naplněn požadavek § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, následkem čehož nemohlo dojít ke vzniku odpovědnosti provozovatele vozidla za daný správní delikt.

Podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

Co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, žádný právní předpis neupravuje. Podle názoru zdejšího soudu se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala.

Z dokumentace obsažené ve správním spise, jakož i z vyjádření žalobce, vyplývá, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer AD9T. Zdejší soud přisvědčuje námitce žalobce, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze. Ostatně lze obecně konstatovat, že z logiky věci u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze.

Zdejší soud však nesouhlasí s názorem žalobce, že rychloměr není schopen fungovat samostatně. Jak bylo uvedeno výše, v případě jakéhokoli stacionárního rychloměru je nezbytné přístroj před uvedením do provozu správně nastavit a umístit v souladu s pokyny výrobce tak, aby byla zajištěna jeho správná funkčnost. Tato skutečnost, však sama o sobě neznamená, že by se nejednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při samotném měření (právě automatika

při měření je v daném případě podstatná). V daném případě přitom ze správního spisu, konkrétně ze záznamu o měření, vyplynulo, že měření proběhlo v automatizovaném režimu. Za této situace nebylo třeba provádět důkaz žalobcem předloženým návodem k předmětnému měřidlu ani stanoviskem Ministerstva dopravy, na něž odkazoval žalovaný.

Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl rychloměr Ramer AD9T použitý při měření žalobcem provozovaného vozidla v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Uvedenou žalobní námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Zdejší soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí pro nedostatečnou specifikaci místa měření vozidla. Žalobce uvádí, že nepostačí, je-li ve výroku rozhodnutí místo spáchání přestupku, resp. správního deliktu, specifikováno toliko uvedením názvu ulice a obce. V daném případě navíc nebylo uvedeno, kterým směrem vozidlo v době měření jelo ani žádné jiné bližší okolnosti. Dle názoru žalobce je za dané situace nepřezkoumatelné, jaké dopravní značení se nachází v předmětném úseku komunikace, zda k měření došlo na území obce či mimo něj či zda obecní policie byla oprávněna v daném úseku měřit.

Soud přisvědčuje tvrzení žalobce potud, že místo měření je ve výroku rozhodnutí obou instancí vymezeno pouze názvem ulice a obce. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že přesný čas měření, jakož i fotodokumentace, která je součástí záznamu o měření, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nezpochybňuje, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*. Ve stejném duchu dříve již judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006 – 73, www.nssoud.cz, v němž uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.

S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku, potažmo o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv

přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlédnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.

V souvislosti s posuzovaným případem lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu obsažený v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014 – 39, www.nssoud.cz, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“*. Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 25.3.2015, č.j. 1 As 155/2014 – 36, kde konstatoval, že vymezení místa spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí *„[...] jel na ulici Nádražní v Pardubicích [...]“* je dostatečné, neboť v souhrnu s podklady pro vydání rozhodnutí, ve kterých je místo specifikováno detailněji, je postaveno najisto, kde ke spáchání deliktu došlo. Právě citovaná rozhodnutí jsou přitom zdejšímu soudu bližší než rozsudky Nejvyššího správního soudu, na něž odkazuje žalobce. Pokud pak tyto rozsudky obsahují názor odlišný, není to zdejší soud, kdo by mohl judikaturu Nejvyššího správního soudu sjednotit.

V právě posuzovaném případě je ve výroku rozhodnutí uvedeno, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 14.8.2014 v 12:52 hodin v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží, blíže neustanovený řidič vozidla r. z.: „X“, překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, kdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, jel rychlostí 62 km/hod., resp. 59 km/hod.

Ze záznamu o přestupku a přiložené fotodokumentace je pak patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo ve 12:52:26 za přechodem pro chodce, neboť je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ni. Bližší určení místa měření, např. pomocí čísla popisného přilehlé nemovitosti, nebylo v tomto případě možné, neboť se jednalo o nezastavěnou část obce. Soud považuje za dané situace popis místa spáchání deliktu za dostatečně konkrétní. Stěžejní totiž je, že v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť předmětný skutek je zcela jednoznačně vymezen jak popisem a časovým údajem, tak i určitým úsekem komunikace. Soud má tedy za to, že určení místa názvem ulice a obce spolu s uvedením času ve výroku rozhodnutí konkretizuje skutek natolik, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jiným skutkem. Vymezení skutkové věty v předmětném rozhodnutí prvostupňového orgánu je proto dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

Navíc skutkově i právně totožnou situaci, jako je v daném případě (překročení nejvyšší povolené rychlosti blíže určeným řidičem „v Židlochovicích, na ul. Žerotínovo nábřeží“, za situace, kdy je z přiložené fotodokumentace patrné, že ke změření předmětného vozidla došlo za přechodem pro chodce, neboť je zřetelně vidět svislá dopravní značka A 11 „Pozor, přechod pro chodce“), posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.3.2017, č.j. 8 As 172/2016-36. Zde dospěl k závěru, že vymezení skutkové věty v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečné a nezakládá nezákonnost ani nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí.

Nelze souhlasit se žalobcem ani v tom, že by nebylo zřejmé, zda je obecní policie oprávněna v daném úseku měřit. Součástí správního spisu je totiž listina vydaná Policií České republiky dne 15.11.2013 nazvaná „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“, kde je jako schválené místo měření rychlosti uvedeno Žerotínovo nábřeží v Židlochovicích v části „od křižovatky Náměstí Míru až po konec obce ve směru Nosislav – obousměrně“. Právě v tomto úseku pak k měření došlo.

Zdejší soud nepřisvědčil ani žalobní námitce spočívající v nedostatečném, resp. chybném poučení prvostupňového orgánu ve výzvě k doplnění odvolání.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Ve světle uvedeného je zřejmé, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován povahou úkonu, jakož i osobními poměry dotčené osoby.

V daném případě podal žalobce prostřednictvím odborně zdatného zmocněnce blanketní (neodůvodněné) odvolání. Žalovaný jej přípisem vyzval k doplnění podání. Ve výzvě jej poučil o náležitostech odvolání a stanovil mu k tomu lhůtu. Žalobce odvolání nedoplnil a žalovaný přezkoumal zákonnost prvostupňového rozhodnutí a odvolání zamítl.

Soud na právě uvedeném neshledává nic nezákonného. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť správně žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a řádně jej poučil o tom, jaké náležitosti by podané odvolání mělo mít. Pokud se žalobce domnívá, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, nemůže s ním soud souhlasit. Žádné negativní ani neočekávatelné následky totiž žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo. Žalovaný v souladu se správním řádem posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí a vzhledem k tomu, že rozhodnutí shledal zákonným, žalobcovo odvolání zamítl. Skutečnost, že nemohl přezkoumat konkrétní výtky, které žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí měl, je zcela zřejmá, neboť žalobce žádné konkrétní odvolací důvody ani přes výzvu neuvedl. Poučení, které snad vyžaduje žalobce, značně přesahuje poučovací povinnost žalovaného

podle § 4 odst. 2 správního řádu, neboť se již nejedná o poučení přiměřené povaze úkonu a osobě žalobce, který byl navíc odborně zastoupen.

Nadto je nutno podotknout, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Zákon tedy explicitně nestanoví povinnost správního orgánu poučit odvolatele o následku jejich neodstranění.

V posuzovaném případě tedy prvostupňový orgán řádně vyzval žalobce k doplnění jím podaného blanketního odvolání, přičemž odkázal na nesprávné ustanovení správního řádu. Argumentaci žalobce, že považoval za nadbytečné doplňovat odvolání o náležitosti uvedené v § 82 odst. 2 správního řádu, neboť k tomu nebyl výslovně vyzván, vnímá soud jako účelovou. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti znám zmocněnec žalobce ve správním řízení, který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupku či správního deliktu (a to v rádech desítek až stovek případů). Tento zmocněnec disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení a jsou mu tak velice dobře známy náležitosti odvolání i obecné náležitosti podání i případné následky, pokud v podání absentují. Namítá-li tedy tímto zmocněncem ve správním řízení zastoupený žalobce, že byl zkrácen na svých právech ne zcela přesnou výzvou k odstranění vad odvolání, jedná se o námitku účelovou.

Konečně se zdejší soud zabýval námitkou žalobce, že prvostupňový orgán nečinil všechny kroky nezbytné ke zjištění pachatele přestupku. Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že prvostupňový orgán neměl právo zahájit řízení o správním deliktu z důvodu nenaplnění předpokladů uvedených v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Zároveň se žalobce mylí, domnívá-li se, že prvostupňový orgán nikterak nepřihlédl k jeho vyjádření ohledně totožnosti řidiče předmětného vozidla.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Z předloženého správního spisu se podává, že žalobce byl dne 15.8.2014 prvostupňovým orgánem výzvou k úhradě určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzván k určení totožnosti řidiče vozidla. Na tuto výzvu žalobce ve stanovené lhůtě nereagoval, přičemž až následně dne 28.11.2014 zaslal

prvostupňovému orgánu vyjádření k řízení, v němž za osobu řidiče označil M. S. Ze správního spisu dále vyplývá, že prvostupňový orgán na základě tohoto vyjádření provedl ohledně osoby údajného řidiče šetření v registru obyvatel, přičemž zjistil, že tato osoba v mezidobí zemřela. Prvostupňový orgán proto přistoupil k odložení věci v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1991 Sb., o přestupcích.

K otázce učinění nezbytných kroků ke zjištění totožnosti pachatele přestupku se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015 - 46, ve kterém uvedl, že *„šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit“*.

Zdejší soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje se žalovaným, neboť i jemu je známa činnost zástupce žalobce ve správním řízení, společnosti FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání), spočívající v opakovaném uvádění osob zemřelých v krátkém časovém úseku po zjištění přestupkového jednání jako přestupců v obdobných správních řízeních, a to za účelem odložení věci a jejího neprojednání. V daném případě je pochopitelné, že žalovaný považoval žalobcovo tvrzení, že jeho automobil měl v rozhodnou dobu v užívání pan M. S., za nevěrohodné.

V této souvislosti nutno podotknout, že samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval.

Zdejší soud tak dospěl k názoru, že za takové situace není nezbytné požadovat po prvostupňovém orgánu, aby provozovatele vozidla znovu a opakovaně vyzýval k podání vysvětlení, popř. aby činil další rozsáhlé kroky, jak uvádí žalobce. Takový postup se ve světle shora uvedeného jeví jako bezúčelný a proti smyslu dotčené právní úpravy. V souladu s výše citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu lze uzavřít,

že v posuzovaném případě neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, proto prvostupňový orgán postupoval správně, jestliže věc odložil a následně zahájil správní řízení o předmětném správním deliktu.

Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že prvostupňový orgán pochybil, pokud neurčil žalobci lhůtu ke sdělení totožnosti řidiče vozidla.

Žalobce byl výzvou ze dne 15.8.2014 vyzván k uhrazení částky 500 Kč podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy. Zároveň byl poučen o tom, že v době splatnosti má žalobce právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit osobu řidiče, která v inkriminovaný čas vozidlo řídila.

Z uvedeného je tak zřejmé, že i tato námitka žalobce je lichá, neboť prvostupňový orgán žalobci sdělil, že ve lhůtě pro zaplacení může sdělit namísto zaplacení totožnost řidiče.

Právě uvedené je přitom zcela v souladu s § 125h odst. 1, 3 a 6 zákona o silničním provozu, podle nichž neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě, která činí 15 dnů ode dne doručení výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu.

Zdejší soud tedy po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8.6.2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu